

„Zvesti sluga Katarine, vrni se k meni, ko premine ona. Za mojo mizo bo tvoj prostor.“ Tako mu je rekel knez pred odhodom. Poljubil je blede roko, ki je bila sveta, ker je odpuščala. Naj ga le ustavlja piš, prežijo naj roparji, tulijo zveri — ne-utrudno pojde, kajti v mukah ga čaka umirajoča... (DALJE.)

ANTON MEDVED:

SLOVENSKA GOVORICA.

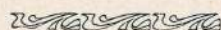
Ljubim te, slovenska govorica,
ljubim bolj kot žuboreči vir,
bolj kot pesem, ki jo drobna ptica
poje v jutranji svečani mir.

Ljubim te, slovenska govorica,
kadar detetu nabiraš v smeh
rožne ustnice, nedolžna lica,
kadar vreš iz src prepolnih dveh.

Ljubim te, slovenska govorica,
kadar te povzdigajo možje,
sveta narekuje te pravica,
neustrašeno za dom srce.

Odrevêni gibka mi desnica,
jezik mi prirasti na nebo,
ako te, slovenska govorica
kdaj pred svetom zatajim plašno!

Sladka materina govorica,
lepa mimo zemskih vseh glasov,
mojih misli in čutil glasnica,
tvoj obliž me zadnji blagoslov!

ANTON MEDVED:

MOLITEV.

O Bog, ki daješ srečo
dejanjem in pokojen čut,
ki vzbujaš misel spečo,
da k Tebi razvije perut,
in preden se obrne ves
od Tebe duh, začuti kes,
solzan prekolne svoje zmote
in Tebe vzljubi, vir dobrote:

O Bog, Ti varuj tudi
breznádejnih trenutkov nas,
ko duh bolan se zgrudi,
pretekli in prihodnji čas
režita vanj kot srepa smrt,
s seboj in svetom vsem razdrt,
ne najde druge rešnje poti
kot pot široko k novi zmoti!

